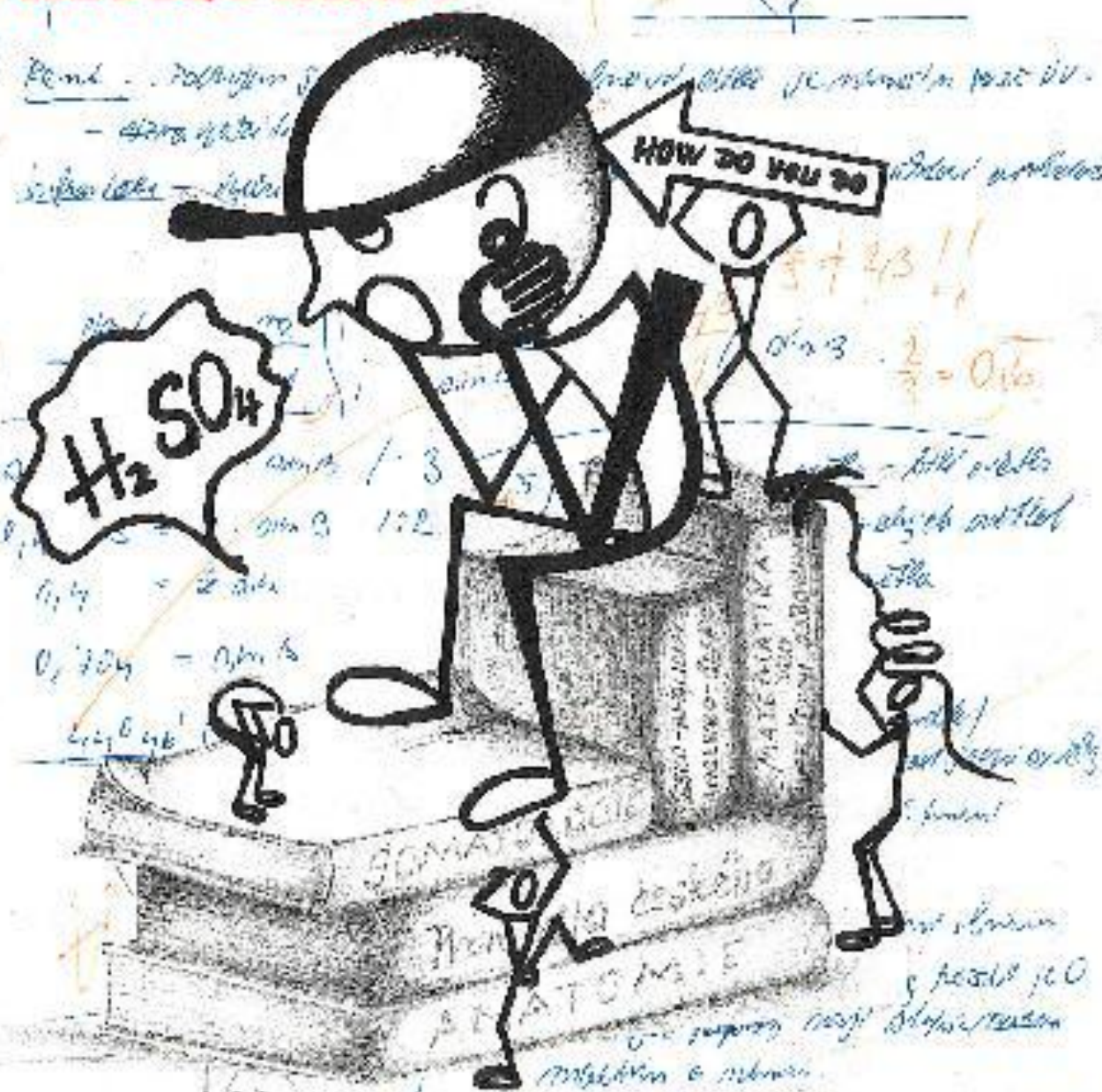

Podlavičník

JSOU STUDENTI PŘETĚŽOVÁNI?

NEUČTE SE, ŽIVOT VÁS NAUČÍ.

Je tady březen a s ním i další Podlavičník!

Pár měsíců uběhlo jako voda a je tady opět nový Podlavičník. V tomto čísle se můžete opět těšit na rozhovory, reportáže a spoustu zajímavostí.

Tématem tohoto čísla je studium. Učíme se ve škole zbytečnosti, nebo pouze důležité věci, bez kterých bychom se neobešli? A co si o tomto kontroverzním tématu myslí učitelé i samotní studenti? Jak dopadla literární soutěž? Jaké byly maturitní plesy a kdo vyhrál vánoční akademii? Čtěte a dozvíte se víc....

Obsah

Str. 3	.....Nová tvář v učitelském sboru
Str. 5	.....Téma měsíce
Str. 12	.....Vánoční akademie
Str.14	.....Papparazzi
Str.15.....	.....Zdrávka na plesech
Str.17.....	.....Deník zděšeného prváka
Str.18.....	.....Výlet do minulosti
Str.20.....	.....Návštěva Brna
Str.24.....	..... Ze školních lavic
Str.25.....	.....Literární soutěž
Str.40.....	.....Nový projekt

Nová tvář v učitelském sboru

V této rubrice představujeme nové učitele, kteří posílili řady učitelského sboru. Další v pořadí je paní doktorka Fořtlová. Znají ji především zubní technici. I ostatní studenti určitě už zaznamenali drobnou dámu, která se pohybuje po chodbách s náručí plnou kostí, plic, jater, horních i dolních čelistí....Na otázku, kdo to je a odkud se vzala, vám odpoví tento rozhovor.

Rozhovor s paní doktorkou Fořtlovou

Kde jste dříve pracovala?

Dříve jsem pracovala jako zubařka u pana doktora Tomana a poté jsem „dealerovala“ veterinární léky.

Chtěla jste být vždy zubařkou?

Přišlo mi to jako zajímavé povolání a popravdě řečeno, docela jsem si to přála.

Bavilo Vás to?

Ano, nejvíce mě bavila prevence.

Kousnul Vás někdy pacient?

Ano, kouslo mě malé dítě, ale ono za to nemohlo.

Máte strach ze zubaře?

Strach ze zubaře nemám, jelikož mám tak skvělého kolegu, že jsem se strachu ze zubaře zbavila. Navíc už 15-20 let se mi zuby vůbec nekazí díky úžasným preventivním možnostem.

Proč jste se stala učitelkou?

Já mám hodně dobrý vztah k mladým lidem, sama mám doma 2 syny a přesto, že jsou průměrně inteligentní, podařilo se mi je donutit k nadprůměrným studijním výkonům. A proto jsem si řekla, že když se mi to povedlo s vlastními dětmi, půjde to i s cizími. Doufám, že přiměju studenty k stejnému výkonu.

Baví vás učit studenty?

Ano, povolání učitele mi připadá velmi zajímavé a hezké. Jsem ráda, že mohu předat nové poznatky studentům a doufám, že jim tak obohatím život.

Je to náročné?

Myslím si, že to náročné není, alespoň z mého pohledu, ale jak dalece to oni chápou, to teprve zjistíme.

Chtěla byste ve školství něčeho dosáhnout?

Určitě bych chtěla dosáhnout toho, abych dětem co nejvíc předala a zpříjemnila jim přítomný život. Navíc bych si přála, aby měly radost z poznání.

Paní doktorka se do povědomí studentů stačila zapsat mnoha výroky, o tom svědčí i fakt, že v zubařských plesových púlnočních novinách ji v počtu citátů předstihl jen pan uč. Vazač! Dovolíme si citovat:

Demence je zlá, děti, učte se, dokud můžete.

Složitě vám to vysvětluju, ale chci, abyste to jednoduše pochopili.

To je energie vylitá do kanálu (paní doktorka měla na mysli naši nesystematickou přípravu ve stylu „teď se během půl hodiny nadrtím látku za půl roku.“)

Veronika Davidová a Magda Dastychová AZT1

Téma měsíce:

Vše, co k životu potřebuji, jsem se naučil mateřské školce ?

Každý z nás má na mateřskou školku jiné vzpomínky. Já si ji vybavuji jako bezva místo, kde jsem si hrál s kamarády celý den, a odpoledne si mě vyzvedali rodiče. Když jsem nedávno četl od Roberta Fulghuma esej *Všechno, co potřebuji znát, jsem se naučil v mateřské školce*, uvědomil jsem si, že školka nebyla jenom místem, kde jsem si hrál, ale také místem, kde mě připravovali na život. Dovolím si uvést pár Fulghumových životních mouder, které každý, včetně mě, slychával i od rodičů a učitelů v jednom kuse dokola ☺.

„O všechno se rozděl. Hraj fér. Nikoho nebij. Vracej věci tam, kde jsi je našel. Uklízej po sobě. Neber si nic, co ti nepatří. Když někomu ublížíš, řekni, promiň. Před jídlem si umyj ruce. Splachuj. Teplé koláčky a studené mléko ti udělají dobře. Žij vyrovnaně - trochu se uč a trochu přemýšlej a každý den trochu maluj a kresli a zpívej a tancuj a hraj si a pracuj. Každý den odpoledne si zdřímni. Když vyrazíš do světa, dávej pozor na auta, chytň se někoho za ruku a drž se s ostatními pohromadě.“

Tyto rady mě dokonale připravily do života, ale k tomu, abych se neztratil v současném světě, potřebuju ještě nějaké znalosti a zkušenosti. Díkybohu těch se mi dostalo na základní a střední škole. Na prvním stupni základní školy jsem se učil číst, psát, počítat a osobně mi připadalo, že by mi to mohlo stačit. Bohužel jsem se zmýlil, na druhém stupni mi přibýly k českému jazyku a matice ještě fyzika, chemie a další předměty. Většinu jsem nesnášel a vůbec jsem nechápal, k čemu se mi budou hodit. ☺ Střední škola to všechno změnila. K horšímu!

Pokud jsem si na základce stěžoval, že je učení moc těžké, tak jsem vůbec netušil, co mě čeká. K předmětům, které navazovaly na základní školu, se do mého rozvrhu vloudilo ještě několik dalších, které mi nedaly v noci spát, například somatologie a matika. Přes hromadu písemek a zkoušení u tabule, které se podepsaly na mém psychickém zdraví ☺, jsem se dostal do až čtvrtého ročníku. Čtyři roky na zdrávce utekly jako voda a já se rozhoduji, na jakou školu budu směřovat, a zároveň se ptám, co mi dala střední škola a co si z ní odnesu do života.

Odpověď na tuhle otázku zajímala i náš časopis, a tak jsme se zeptali několika učitelů a studentů a odpovědi byly velmi zajímavé

Odpověď pana učitele Macha

K čemu by nás měla připravovat střední škola?

Střední škola by rozhodně měla každého studenta připravit na život, aby dokázal zvládat rozhodnutí, která jsou pro něj důležitá, a aby dokázal zvládat profesi. Myslím si taky, že by každá škola měla připravit člověka na to, aby se dokázal sám vzdělávat i bez školy.

Myslíte si, že se některé předměty na střední škole učí zbytečně?

Nedokážu říct, co se učí v jiných předmětech. Já na škole převážně učím matematiku, proto bych se zaměřil na ni. Možná si studenti neuvědomují, že učitelé jsou vázáni nějakými osnovami. Pořád existují osnovy, které se teď nazývají školní vzdělávací program, ale v podstatě to znamená, že v rámci toho předmětu učitel musí učit to, co je v tom školním vzdělávacím programu uvedeno.

Myslím si, že v matematice, co se naučíte, má svůj smysl. Výuka matematiky vám rozvíjí logické myšlení, kritické uvažování a to jsou věci, které se vám budou v životě hodit. Já myslím, že 90% věcí přímo nepoužijete. Pochybuju, že někdy v praxi použijete sínovu větu, nebo rovnice exponenciálních funkcí, ale v matematice platí, že je důležitější cesta k cíli, než samotný cíl. To znamená, že je důležité, že nad tím sedíte a přemýšlíte. Tak se vytváří to nejdůležitější, logické myšlení.

Odpověď paní učitelky Karličkové.

K čemu by nás měla připravovat střední škola?

Co si máte odnést do života po absolvování naší školy? Vedle samozřejmostí, jako jsou znalosti, dovednosti, praktická připravenost, umění se učit a přemýšlet, byste měli být trochu ovlivněni v oblasti tolerance, komunikace, solidarity, úcty jednoho k druhému, respektování

názoru druhého. A samozřejmě nesmím zapomenout na jeden poznatek – čeština a němčina jsou nejdůležitější předměty.

Myslíte si, že se některé předměty na střední škole učí zbytečně?

A jestli se u nás neučíte zbytečnosti? Určitě ano! Považuji za naprosto zbytečné učit se pít kávu z automatu, povalovat se v co nejmalebnějších pózách na chodbách, nacpat co nejvíce čehokoliv za topení, zbytečné je zdokonalovat se ve výrobě taháků a méně úsilí by si zasloužilo i pilování umění ignorovat učitele za katedrou, v tréninku čehož spousta studentů dosáhne během čtyř let opravdového mistrovství. Ale nakonec kdo ví, co všechno jednou budete v životě potřebovat!

Odpověď paní učitelky Kletečkové.

K čemu by nás měla připravovat střední škola?

Na všechno!!

Myslíte si, že se některé předměty na střední škole učí zbytečně?

Proti argumentům Roberta Fulghuma nelze nic namítat. Zvlášť bod o odpoledním spánku se mi moc líbí. Ale fakt si myslíte, že se v hodinách češtiny a literatury učíte zbytečnosti?! Kde jinde byste zjistili, že jezdit v noci s policajty na výlet do Brixenu jako Havlíček je mírně řečeno poněkud neuvážené? Kde jinde byste se poučili, že co vás nepálí, nemáte hasit? Mácha to nevěděl, hasil, nastydl se a umřel! Kde jinde byste si uvědomili, že začínat si cokoli s nesolidními mladíky je hotová sebevražda (viz. Paní Bovaryová, Boženka Němcová, Anna Kareninová a další)? Literatura vás učí, že chodit na vosy, být se Zilvarem z chudobince, je pěkná blbost. Literatura je zkrátka studnice moudrosti, poučení a praktických rad do života. Kdo to nepochopil, tak ho o tom my češtináři přesvědčíme, i kdyby třeba nechtěl. Tak jaképak zbytečnosti! V češtině rozhodně ne!!!

A co na to studenti?

K čemu by nás měla připravit střední škola?

Hlavně na život do budoucna. V mém oboru tedy co nejvíce praxe a teorie, tu samozřejmě s rezervou 😊.

Jaké předměty, popřípadě učivo, byste ze svého rozvrhu vyškrtli?

Například chemie a fyzika by dostatečně stačila pouze v prvním ročníku. Také čekám na den, kdy tohle: $(x^2 - 6 - 13) * ab + 345^{-2}$, použiji v reálném životě.

AZT2

K čemu by nás měla připravit střední škola?

Vždy jsem si myslela, že je střední přípravou na vejšku. Začínám o tom ale stále více pochybovat. Z té hromady učení si přece nemůžeme nic zapamatovat.

Jaké předměty, popřípadě učivo, byste ze svého rozvrhu vyškrtli?

Někdy mám pocit, že je zbytečné úplně všechno. Hlavně když sedím na posteli s knížkou a koukám všude okolo, jen ne do učebnic.

ZLY1

K čemu by nás měla připravit střední škola?

O mé budoucí práci, kterou asi stejně vykonávat nebudu, si myslím, že je to práce psychicky a fyzicky náročná a nedoceněná. Protože se v mém oboru uplatní velmi málo sestřiček, které musí zvládat nejen své problémy, ale i problémy a nemoci pacientů, musíme se dívat na nemocné pacienty a předstírat, že vše, co děláme, je k lepšímu, i když to tak mnohdy není. Moje střední škola mě musí připravit na velmi namáhavý život v nemocnici a ve společnosti.

Jaké předměty popřípadě učivo bychom mohli ze svého rozvrhu vyškrtnout?

I když mám dějepis ráda, musím říci, že v mém oboru ho 100% neuplatním. Myslím, že žádnému panu Novákovi o Přemyslovcích vyprávět nebudu. K čemu potřebuje znát sestřička historii? Co bylo, bylo.

Každý "debil" umí pracovat s počítačem, v této době dokonce i moje babička mi volá přes skype, tak k čemu máme potom informatiku? Je mnoho učiva, které bych z rozvrhu vymazala. Ale co by to bylo za učitele, kdyby nás nedusili?

ZDA1.A

K čemu by nás měla připravit střední škola?

Mnozí tvrdí, že střední škola by měla připravit na vysokou školu. Myslím, že to je poněkud omezený pohled. Především by měla naučit kriticky uvažovat. S takovou schopností se totiž člověk nikdy neztratí.

Jaké předměty, popřípadě učivo, byste ze svého rozvrhu vyškrtli?

Základním stavebním kamenem českého školství je učitel a jeho výklad. Manévrovací prostor studenta je obecně poněkud omezený. Kdyby nám byl dán větší prostor pro nezávislé přemýšlení o dané problematice, látka by pro nás jistě nabyla úplně jiný význam. Každý ať nakládá s tímto tvrzením po svém. Konkrétní případy uvádět nebudu.

ZLY4

Závěrečné slovo (slova)

Já a můj kamarád Martin jsme se ujali úkolu udělat průzkum, jak vše vidí učitelé a jak zase studenti. Z odpovědí je vidět krásný kontrast. Názory učitelů byly téměř podobné, každý učitel si chrání svůj předmět a nikdy na něj nedá dopustit, což mu nesmíme mít za zlé. Z odpovědí studentů vyplynulo následující: Nenašli jsme ani jednoho studenta z naší školy, který by řekl, že učení máme málo nebo že ho učení baví. Většina se shodla, že učení do této hloubky je zbytečné, k životu nepotřebné a téměř nebezpečné. Cituji:“ *K čemu nám budou například kvadratické rovnice o dvou neznámých? No tak k čemu? No samozřejmě k ničemu.*“ *A jak se říká, učení potřebuje čas, čas jsou peníze, peníze jsou luxus, který si my nemůžeme dovolit.*

Autoři: Martin Jindra ZLY4 a Veronika Karasová ZDA1.A

Řekli o vzdělání:

- Kdo ví, je vyhnán z ráje blbosti. (J. Werich)
- Největší věc na světě je vědět, jak být sám sebou. (Michel de Montaigne)
- Důkazem vysokého vzdělání je schopnost mluvit o největších věcech nejjednodušším způsobem. (David Hume)
- Naši učitelé nesmějí být podobni sloupům u cest, jež pouze ukazují, kam jít, ale sami nejdou. (J. A. Komenský)
- Nehleď na učenost ani jako na korunu, kterou se chceš ozdobit, ani jako na sekeru, kterou si chceš vydělávat na živobytí. (Talmud)
- Filosof odpovídá na vaši otázku tak, že ani neporozumíte, na co jste se ptali. (André Gide)
- Učitelky mají v sobě něco, z čeho mi naskakuje husí kůže. (Agatha Christie)
- Muset je nejlepší učitel. (Ruské přísloví)
- Ať už říkají cokoli, ve skutečnosti mají žáci a učitelé školu rádi - jsou tam přestávky. (Eduard Bass)
- Kdyby nebe vyslyšelo dětské modlitby, nezůstal by naživu ani jeden učitel. (Perské přísloví)
- Lenost je hloupost těla, hloupost je lenost ducha. (Seneca)

Na doplnění tématu o vzdělání nabízíme pár hlášek, které se ozvaly z našich lavic. Vyplývá z nich, že vzdělání není nikdy dost!

Bůh vytvořil Evu z Adamova tenkého střeva.

(Bohu díky, že nesáhnul po tlustém!)

Jedno z přikázání Desatera zní NESESMOLÍŠ!

(Tak co se teda nesmí? Smolit nebo smilnit?)

J. A. Komenský emigroval do Lešna s B. Němcovou.

(...a měli spolu 2 děti – Sultána a Tyrla a jestli nezemřeli, žijou dodnes)

Ve starověkém Řecku používali herci náhubek.

(A vstup do hlediště byl na vlastní nebezpečí. Zvláště komici byli hodně kousaví)

Anežka Česká byla umělkyně, protože se po ní jmenuje škola v Českém Krumlově.

(To zní logicky. Že by malířka?)

Ve starověkém Řecku se divadelní hry hrály v antikvariátech.

(Proč ne, tam muselo být dost místa. Knih přece ještě tolik nebylo.)

Podstata křížových výprav bylo „pomocť Kristovi od hrobu“.

(Jestli tohle slyší, v hrobě se obrací.)

Učitelka: „Vy jste dneska nějaká nesoustředěná. Máte roupy.“

Žákyně: ?????

Učitelka: „Vy nevíte, co to je?“

Žákyně: „Jo, už vím, to je to jídlo.“

Učitelka: ??????

Žákyně: „Ne, to jsou vlastně kroupy.“

Vánoční akademie

20.12. proběhla jako zakončení adventu na naší škole vánoční akademie. Každý rok se na ni těším. Fakt. Dovolím si ji v této improvizované recenzi připomenout a zhodnotit.

Na počátku byla, jako ostatně každoročně, vzpoura techniky. Jeden moderátor zůstal němý (nefungoval mikrofon). Leoš Mareš by se z toho zhroutil, Michal Chrt jen statečně mlčel. Celý program byl řetězcem vystoupení jednotlivých tříd. Díky ZA1.B jsem se dozvěděla, že se Apačové naučili zpívat koledy. Představa Vinnetoua, jak zpívá Já bych rád k Betlému, je úžasná.

Naprosto mě okouzlo vystoupení ZA2.B. Flegmatická Popelka v podání Davida Sabreffa byla praktickou ukázkou toho, že nenecháte-li se ničím zneklidnit, všechno dopadne OK. I sexy princ přijde, milé dívky, a bude O.K. a možná i cool. Od ZLY2 by se mohla učit i moderátorská dvojice Borhyová – Koranteng.

Studenti prominou, ale zlatým hřebem byla scénka učitelského sboru. Ostatně stejného názoru byl i moderátor Chrt, který do nefungujícího mikrofonu pronesl: „Ty, vole, voni snad vyhraju a příští rok budou dělat akademii.“ Uvědomila jsem si, jak bude za 30 let vypadat kolegyně Štixová, až bude díky důchodové reformě prošeďivělá učit další generace studentů, že opakem latinského acutus fakt není vleclus.

V případě kolegy Váchy jsem došla k názoru, že učitelování má jen jako vedlejšák a hlavní pracovní úvazek úplně jinde. Tak autentický herecký výkon není možný bez znalosti konkrétního prostředí. Že by agenti z pekla infiltrovali do pedagogických sborů??

Šárka Marešová jako pekelná paní Luciferová dokázala, že je schopna všeho. I těch dvaceticentimetrových řas. Dr. Lonsmínovi moc slušela svatozář. Škoda, že padala. Příště by ji měl přilepit vteřinovým lepidlem. To drží navěky. V dokonalém maskování málokdo ve velebné bytosti v bílém s bílou trvalou

ondulací na hlavě poznal pana ředitele. Myslím, že by všelijaké důtky a napomenutí měly větší účinnost, kdyby je uděloval v této podobě za asistence p. uč. Váchy a vidlí.

Mnohé studenty jistě potěšilo, že Ježíš v podání kolegy Sádla měl pubertu zrovna takovou, jakou měli (mají) i oni. Celá scénka vyústila v poučení, že matky mají vždycky pravdu. Ten Jidáš nakonec Ježíše do toho maléru fakt přivedl.

Tak to je všechno. Příští rok akademii připravuje ZA2.A díky dvojici Potůčková – Berková. Holky zpívaly fakt nádherně. Skoro jsem Bohunce za ten zpěv odpustila, že si občas při češtině lakuje nehty.

V. Kletečková

Papparazzi

Inteligentní autobusy na horách!!!

Málokdo ví, že do českých autobusů jsou tajně montováni autobusoví automatictí piloti (zkratka AAP). Přesvědčili se o tom třídy AZT 1 a ZDA 1.B, které byly svědky dramatické události. Před odjezdem z parkoviště Hochfichtu řidič Liborek zdlouhavě vybíral vhodný film, který by zpříjemnil zpáteční cestu. Jenomže AAP to zřejmě už nemohl vydržet, asi mu namrzal procesor, a tak se rozhodl, že prostě pojede. Námraza na procesoru zřejmě způsobila, že zvolil směr vzad a začal couvat. Skutečný řidič byl natolik zabrán do své práce s hledání DVD, že zcela přeslechl výkřiky zděšených studentů: „Pane řidiči, my couváme, my jedeme!!!!“. A dále se přehraboval v palubce a studentům kladl v dané situaci zcela nevhodné otázky: „A jaký to dývko chcete?“ AAP vytrvale couval dál přímo do cizího autobusu. To už si pohybu vzad všiml i Liborek a se slovy „do prdele“ (tam taky AAP mířil) se vrhl na ruční brzdu. AAP se urazil a vypnul. Mezi autobusy byla centimetrová škvíra, že bys tatranku neprostrčil, a nebo možná prostrčil, ale už by to nebyla tatranka. Zatímco studenti to považovali za zpestření, řidiči (zejména druhého autobusu) to vnímali jinak. Příští rok se bude manévr opakovat kvůli p.uč. Marešové, která

karambolu nebyla přítomna, a když se o tom dozvěděla, prohlásila: „Liborku, jak jsi moh bourat beze mě?!“

Masakr na pohyblivém pásu! Česká učitelka vyřadila z provozu lyžařský areál!!

Paní uč. Marešová chtěla předvést členkám svého družstva styl jízdy na pohyblivém pásu. Okolní lyžaři byli svědky neobvyklého jevu. Zatímco se pás pohyboval dopředu, p. uč. Marešová se nezadržitelně sunula dozadu. A pak se prostě zřítla. Smetla s sebou dalších pět členek družstva. Nebýt pohotovosti obsluhy zařízení došlo by nejen ke ztrátě elegance, ale i lyže, nohy nebo života.

Český přínos k výuce lyžování

Pan učitel Vazač jako první lyžařský instruktor na světě vytvořil uzavřený lyžařský kruh. Zatímco v čele družstva vyskakoval z lanovky, nejpomalejší lyžařky se právě křížovaly a začínaly se spouštět s kopce dolů. Takže holky ze zdravky cirkulovaly nahoru a dolů v uzavřeném řetězu bez ztráty energie, vědomí a dozoru. Tomu se říká rovnoměrný pohyb v kruhu, jak uvedl zdroj z předmětové komise fyzika – matematika.

Plesání na zdrávce

Leden - měsíc plesů

Pět maturitních tříd = pět plesů. To je docela vyčerpávající společenské vyžití během jednoho měsíce. Někteří studenti i vyučující měli téměř stoprocentní docházku, za což zaslouží pochvalu i obdiv. Ti stateční, kteří den poté seděli v lavicích, vypadali opravdu dost vyčerpaně.

Počet mozkových buněk se vlivem alkoholu snížil na minimum, játra pracovala na 200%, přesto to nestačilo, a zcela vyčerpané zůstaly i peněženky. Ale stálo to zato! Dámy byly okouzlující, pánové neodolatelní, atmosféra slavnostní.

Plesovou sezónu zahájila třída ZDA 4.B. Ta je výjimečná tím, že během těch čtyř let z téhle třídy odešlo nebo naopak do ní přišlo 21 studentů a konečný počet maturantů je 18 - prostě taková větší partička. A na jejich plese vládla opravdu příjemná, skoro rodinná atmosféra. K tomu hrála osvědčená kapela Variant, takže všichni se dobře bavili.

Hned další den následovala akce „dva v jednom“ - maséři plesali v ArtIGY a ZDA 4.A na výstavišti. Maséři si vybrali téma „Noc plná hvězd“ a je třeba říct, že v ní opravdu zářili. Na plátně si to užil i malý princ alias Pavel Chalupa, kterého jeho svěřenci na závěr pěkně zmasírovali. Ples byl krásný, škoda jen, že termín se kryl se 4.A. Někteří si museli hodit korunou.

ZDA 4.A se podařilo zaplnit rozlehlé prostory Pavilonu Z, což není je tak. Téma „Amerika“ byla dobrá volba, stejně jako kapela a dva stylově oblečení moderátoři. Byla to příjemná změna. V rámci bublinové show se ředitel snažil projít obří bublinou - podařilo se.

Lyceum to rozjelo 16.1. v Metropolu. Jejich „Muzikál ze zdrávky“ byl originální. Začátek s netradičním nástupem a skvělým, vtipným videem naladil až rozpálil všechny v sále. Práce a invence, kterou do přípravy plesu lyceisti dali, se opravdu vyplatila. Myslím, že si ten večer i sami pořádně užili, takže to byl fakt vydařený ples.

Plesový maratón zdrávky uzavírali zubaři. Prostory ArtIGY doslova praskaly ve švech. Šatnářky nestíhaly nápor příchozích, takže začátek se trochu protáhl, u baru se hromadily davy žízniců, ale nakonec se, myslím, na všechny dostalo. Výhodně se podařilo vydražit hokejku Romana Turka s podpisy hokejistů včetně Jaromíra Jágra, takže na následné after party bylo za co pít.

Tak zase za rok!!!

I.Štixová

Deník zděšeného prváka

Milý deníčku,

zjistila jsem, že i na střední škole učitelé podléhají iluzím. V mém případě se jedná o p. uč. Marešovou. Při mé výšce předpokládá, že jsem schopná volejbalistka, která posílí školní tým. Chyba! Jsem pravý opak. S míčem jsem si nikdy netykala a v mých rukou se mění ve zbraň hromadného ničení, s níž přizabiji své spoluhráče, a pokud je síť dostatečně nízko a jsou-li vhodné podmínky, tak i protihráče.

Má neschopnost se netýká jen volejbalu, ale i dalších míčových her. Například tenis. Podobně jako u volejbalu mám problém se do míče trefit (velkým problémem pro mě je se trefit doopravdy do míče a nezasáhnout své ubohé spoluhráče). Ale tentokrát je to ještě těžší než u volejbalu, jelikož moje ruka svírá krom míčku i raketu. Občas se mi náhodou podaří míček odpálit (což je jednou za rok a přibližně po 10. pokusu zasáhnout míč a ne nějakého chudáka, který se zdržuje v mé blízkosti). Takže když se mi to konečně povede, dám do toho všechnu sílu, a tak se není čemu divit, že míček sice odletí, ale následuje ho moje raketa, která mi omylem vypadne z ruky. Chudáci spoluhráči neví, zda si mají lehnout na zem a krýt si hlavu, či odpálit míček a chytat rotující raketu (většinou volí první možnost). Nutno dodat, že při podávání se pekelně soustředím a bezděčně vyplazuji jazyk, takže vypadám jako blbec.

Můj bývalý učitel na základní škole by mohl vyprávět. Věřil, že ze mě vychová další volejbalovou hvězdu, a nedal si to vymluvit až do chvíle, kdy jsem ho nešťastnou náhodou trefila míčem do hlavy... Myslím si, že se mu rozsvítilo a on pochopil, že jsem beznadějný případ a téměř po čtyřech letech svou snahu vzdal.

A přesto všechno ve mně p. uč. Marešová vidí možnou posilu volejbalového týmu.

Děkuji za důvěru, kterou asi zklamau.

Magdalena K. AZT1

Milý deníčku,

letošní 31. leden byl pro mnohé z nás dnem hrůzy a utrpením. Pamatuji si ze základky pocity očekávání, těšení se na vysvědčení a moment překvapení. Teď nic!! Jakmile vešel do třídy pan učitel a přinesl ty ohavné listy, hned všem spadl úsměv z tváře a všichni jsme si říkali: “To bude zase řezec.“ ☺ Tento den se stal osudným pro mnohé z nás. Asi jen u málokoho zůstali rodiče při pohledu na známky klidní a vyrovnaní. Ani u mne to nebylo. Jak jsem předpokládala, když jsem přijela domů a položila na stůl ten ohavný list, kterému se říká vysvědčení, od rodičů jsem slyšela jen: “To neumíš počítat nebo co? A co ta první pomoc? Chudáci lidi, vždyť bys je zabila...” Jediná, kdo měla pro mě pochopení, byla babička. Jen od ní jsem slyšela: “V prvním pololetí je to normální, jsi šikovná, uvidíš, na konci roku to bude lepší. Já ti věřím.”

Karasová Veronika ZDA1.A

Výlet do minulosti

Byl to víkend jako každý jiný a já jsem jako obvykle byla na návštěvě u babičky, ale co jsem nečekala, bylo téma, na které přišla řeč. Musím se přiznat, že jsme nevěděla, kde moje babička studovala střední školu. Ale kdo to taky ví? No prostě jsme zjistila, že moje milá babička studovala na sestřičku na stejné škole, jako teď studuji já a vy.

Myslíte si, že to tam vypadalo a probíhalo stejně? Pár věcí mě hodně překvapilo. Vlastně nejdříve jsme zjistila, v kolikátém roce to samozřejmě bylo.

1950- 1953...

„Počkat, jenom tři roky?“ zvolala jsem okamžitě. Jak mohla studovat jenom tři roky? Vždyť já budu mít problém to do sebe nahustit za ty čtyři, ale tři?? Kdo tohle vymyslel?

Ve skutečnosti moje babička studovala tři roky jako první ročník na naší škole. Pořád nechápu, jak to zvládla, ale prý to nebylo tak těžké. No jo... prázdniny. Asi jich neměli tolik. Ale uznejte, co bychom bez těch prázdnin dělali? A ještě třeba soboty? To by byla už pohroma. Už tak bych týden zkrátila na míň. A asi nebudu sama...

Samozřejmě tohle nebylo všechno. Dneska si prostě vyberete z oborů, které škola

nabízí, a studujete ho další čtyři roky. Jenomže takhle to samozřejmě nebylo. Ono to muselo být složitější.

Když teda moji babičku přijali na školu, tak nastoupila se spoustou dalších zmatených prváků na jeden jediný obor. V prvním ročníku se vůbec nehledělo na to, že chcete být laborant, nebo naopak všeobecná sestra. Prostě vás nastrkali do jednoho oboru a žádné výmluvy. Ale klid, to byl jenom prvák. Poté, co všichni prodělali všeobecné kolečko po všech oborech, které by v budoucnu mohli dělat, tak se v druhém ročníku přesunuli do specializovaných oborů. No, určitě ještě nebylo zdravotnické lyceum, maséři a jiné obory, které studujeme dnes. V té době byla třeba dětská sestra, zdravotník, laboranti, ale i porodní sestra a další.

Babička si vybrala dětskou sestru a pilně studovala.

„A co bylo dál?“ padla moje další otázka. Ta odpověď, co přišla, mě překvapila. Dneska odmaturojeme a můžeme si vybírat. A protože babička chtěla být jenom sestřičkou, tak pro ni dráha studentky skončila po střední škole. V té době tohle stačilo.

Dnes si prostě řekneme, že půjdeme do téhle nemocnice nebo do téhle ordinace a je to. Dobře, tak jednoduché to zase není, ale v kostce to tak je. Bohužel babička tuhle možnost neměla. Potom, co sestřičky vystudovaly, je přidělili do určitých nemocnic.

Možná to bylo v něčem dobré. Každá dostala práci, ale nikdo nehleděl na to, že má rodinu tady v Budějovicích nebo kdekoliv jinde. Takže babičku poslali daleko od rodiny a přátel a bylo to. Mně osobně se tohle rozhodně nelíbí. Vždyť neměli žádnou možnost volby. Ale moje babička se potom do Českých Budějovic vrátila a pracovala v místních jesličkách.

Podle mě byla tahle doba v něčem dobrá a v něčem špatná. Vždycky najdeme nějaké pro a proti. Ale když jsem se ptala babičky, jestli je tahle doba lepší než ta, ve které studovala, tak mi odpověděla, že ano. Byla to prostá odpověď. Máme více možností.

Mirka Neubauerová ZLY 1

Brno 2012

Již v některém z minulých čísel jsme se zmínili, že náš školní časopis postoupil do krajského kola, kde získal velice hezké umístění. Popravdě si ale moc nepamatuji, zda jsme se zmínili také o tom, že z krajského kola postoupil i do kola celorepublikového.

V tomto článku se dozvíte, jak to všechno ve finále vlastně probíhalo.

Celorepublikové kolo se konalo v úterý 4. prosince 2012 v Brně, a protože cesta do moravské metropole není zrovna krátká, vyrazili jsme již v pondělí v podvečer. Delegace z českobudějovické zdravky se skládala z pana ředitele Štixe, paní učitelky Štixové a Kletečkové a nás dvou – Míši a Domči.

Cesta velice rychle ubíhala. Pan ředitel je nejenom výborný řidič, ale stejně jako paní učitelky, i výborný bavič. Není proto divu, že jsme se skoro ani nenadáli a byli jsme v Brně. Teď zbývalo se už pouze ubytovat u manželů XX (příjmení zapomenuto). Místo ubytování nebylo pochopitelně náhodné, protože paní XX je vychovatelkou na internátu brněnské zdravky...

A jak to vypadalo dál? Zde máme malý časový harmonogram:

21:00 Seznámení s prostředím, novými lidmi a vybalování věcí

21:15 Venkovské dívky se připravují na obhlídku města (po instrukcích, jak se vyznat v šalinách, autobusech a dobrých mravech)

21:30 Necháváme učitelský sbor svému osudu a vyrážíme do víru velkoměsta

21:40 Míša se pokouší zakoupit lístky na tramvaj v místní nóbl restauraci, překvapivě nepochodí! Dívky zoufale hledají trafiku, kterou nakonec opravdu najdou a úspěšně zakoupí lístky (M:“ Ale ta paní říkala, že je máme koupit v nějakém nonstopu...”“)

21:45 Šalina stále nejede, a tak si krátíme cestu pozorováním sympatického opilce, který se potácí na druhé straně chodníku.

21:47 Sympatický opilec vchází do prvního baráku, který mine.

21:48 Sympatický opilec je majitelem (a nejspíš i sousedem) upozorněn, že bydlí o dům dál.

21:50 Sympatický opilec se pokouší odemknout dveře, padá do záhonku, nyní již u správného domu

21:55 Sympatický opilec padá a vstává, vstává a padá... Vyrážíme na pomoc sympatickému opilci (Alespoň k něčemu nám ta první pomoc bude :D)

21:56 „Halo, pane, chcete pomoci?“ ptáme se přes plot pána, který nejméně po desáté vstává a nakonec zázrakem odemká dveře, ve kterých mizí... Chudák, asi to doma dost schytá.

22:00 Konečně přijíždí tramvaj (v Brně jediné šalina).

22:03 Pokoušíme se seznámit s místí partičkou mladých mužů

„Jé, kluci, nevíte o nějaký fajn diskotéce...?“

„Zkuste tu, tu, nebo tu, nebo taky tuhle, ta je taky dobrá...“

M: Přestávám vnímat. Jedním uchem tam, druhým ven, ten prostřední je fakt pěkněj a, a...

D: Ten je co?

22:15 Pánové opouštějí tramvaj, my jdeme směr náměstí a zase jsme se neseznámily (ani čísla nemáme... fňuk)

22:17 Náměstí nemůžeme najít. Nejprve narážíme na Němce, poté na dva Angličany, no, tak ti nám moc neporadí...

22:18 Brňáci na obzoru !!!

„Dobry večer, kudy se dostaneme na náměstí?“

„Musíte jít rovně, nemůžete to minout, uprostřed náměstí stojí orloj...“ (Slečna propuká v pubertální smích)

„Orloj?“

„No... Vypadá jako obrovský penis!“

22:25 Přicházíme na náměstí, které je nádherně vánočně nazdobeno, kocháme se betlémem, Ježíškem v jesličkách a celkovou vánoční atmosférou, jenom ten zatracenej penis je fakt divnej.

23:00 Jelikož je v Brně podstatně chladněji než u nás, zaplouváme do prvního baru, který nám přijde do cesty, na sklenku dobrého moravského vína.

23:45 Platíme útratu milému číšníkovi a vydáváme se na cestu směrem k zastávce nočního autobusu. Máme radost, doma budeme ještě o hodinu dříve, než jsme slíbily.

00:00 Sedíme, spokojené, jak se nám vycházka vyvedla, a říkáme si, že přece vůbec nejsme žádná vesnická telata, když jsme se ani neztratily.

00:15 Zjišťujeme, že jsme přejely o cca 6 zastávek :/ (Ano, zase za to mohla Míša !!!)

00:17 Vystupujeme a vydáváme se na pěší túru směrem do civilizace (Domča nadává jako špaček, Míša se culí jako blbeček a ještě Domču provokuje)

00:45 Dorazily jsme „domů“. Vyprávíme panu domácímú náš „super“ zážitek. Pan domácí se směje, zřejmě si myslí, že jsme hloupé...

1:00 Po umytí konečně uleháme totálně mrtvé do postele... Dobrou noc

7:00 Budíček!

.....

Kdybychom měli shrnout soutěž jako takovou, vypadalo by to asi následovně. Fasujeme bagetu a vody. Po úvodních informacích a prohlížení konkurenčních časopisů jsme rozdělení. Paní učitelky na jeden seminář, Domča na další a já (Míša) zůstávám s ostatními šéfredaktory a ředitelem soutěže. Máme postupně říci něco o našich časopisech a školách. To bude teda trapas...

Ti, co mě osobně znají, vědí, že mi nedělá problém bavit se s cizími lidmi, ale rozhodně mi dělá veliký problém mluvit před úplně neznámými lidmi. Naštěstí se velice rychle seznamuji se spolusedící. Zjišťuji, že jsme na tom se svými řečnickými schopnostmi přibližně stejně, a obě si připadáme jako totální „vesnické buranky“. Začínáme to brát tak nějak s nadhledem, a jelikož o umístění časopisů bylo rozhodnuto již předem, děláme si z toho spíše legraci (ono taky mezi samými gympláky a lidmi z podobně založených škol to ani jinak nejde ☺)

Asi nemusím již dodávat, že náš časopis se neumístil, což ale nevadí, protože i to, že jsme se do celorepublikové soutěže dostali, byl úspěch. Tímto bych ještě jednou chtěla poděkovat celé redakční radě a i vám všem, kteří se na Podlavičníku podílíte. Byla to velice zajímavá zkušenost a kdo ví, třeba se do Brna v roce 2013 opět podívám

Míša Vítovcová a Domča Chválová

Ze školních lavic

Stejně jako v minulém čísle i v tom nynějším uveřejňujeme práce studentů naší školy.

Churanová Zuzana ZDA 2.B

I.Harkovenko ZDA 1.A

Literární soutěž

SZŠ a VOŠZ v Českých Budějovicích vyhlašuje

5.ročník literární studentské soutěže

Podmínky a pravidla soutěže

1. Soutěže se mohou zúčastnit studenti všech oborů SZŠ.
2. Podmínkou pro účast je vypracování soutěžního příspěvku, ve kterém bude užito těchto motivů:
„HLÍNA, MLHA, ŠÍHLÝ CHRT“
3. Práce by měla obsahovat následující údaje: název, jméno a přechýlení autora, třídu.
4. Soutěžní příspěvky musí být odevzdaný do 11. ledna roku 2013.
5. Soutěžní texty odevzdejte vyučujícím českého jazyka.

Příspěvky budou vyhodnoceny. Vítěz obdrží věcný dar a jeho práce bude publikována ve školním časopise SZŠ. Na základě svolení autora bude vřezný příspěvek přečten v rámci recitační soutěže naší školy.

První místo: Veronika Bandíková ZLY4

Věrný chrt

Chladné podzimní ráno. Mlha se mrtvolně povalovala po ztichlém parku. Ledový vítr si nemilosrdně pohrával s tlejícím listím. Slunce se raději schovávalo za těžkými mraky a odmítalo ze svého úkrytu vystrčit jediný paprsek. Mlhou se pomalu sunuly dvě postavy. Stařenka a její pes. Štíhlý chrt. Jeho hnědý kožíšek byl protkaný bílými chloupky. Svě oddané milující oči upíral na svoji paničku. Oba dva již měli nejlepší léta za sebou, avšak byli šťastní a užívali si podzimu svého života, jak nejlépe uměli. Jako každý den v tuhle dobu procházeli kolem velkého stromu. Ten byl dnes temnější a nevlídnější než kdy předtím. V dále zaskřehotal havran svoji pohřební píseň. Stařenka se zastavila a zvedla oči z cesty. Udiveně sledovala před sebou temnou postavu, která se před ní vyloupila jakoby ze země. Nechápatě zaostřila na mladíka. Ten popadl její kabelku. Stařence se z hrdla vydral jakýsi chrčivý zvuk. Povedlo se jí kabelku zachytit svými křehkými šlachovitými prsty. Oddaný chrt nezaváhal a šel na pomoc své paničce. Svými chatrnými zuby se snažil kousnout útočníka do nohy. Ten cosi sprostého vykřikl a pak šlo vše rychle. Mladík popadl chrta za krk a ozvalo se nechutné křupnutí. Chrt dopadl mrtev o kus dál jako kus hadru. Mladík se vrhl na bezbrannou stařenku, která ho vyděšeně sledovala. Než stačila říct své poslední slovo, padla s rozbitou hlavou na zem a skelnýma očima sledovala pochmurné nebe. Mladík oddechoval a moc dobře věděl, co udělal. Zabil je. Nejdřív z kabelky vytáhl peněženku a ukořistil z ní jen dvě stovky. Dvě stovky za dva vyhaslé životy. Zaklekl a kopl do mrtvé stařenky. Jedno mu bylo jasné. Tady je nechat nemůže! Odtáhl je do křoví. Stařenku i jejího věrného psa.

V noci se vrátil i s lopatou. Nehodlal riskovat, že by je našla třeba milenecká dvojice, a tak se je rozhodl zakopat. Houkání sovy mu nahánělo husí kůži, ale sám sobě nalhal, že je to z té zimy zde. Opatrně položil baterku. Světlo to bylo mizerné, ale bál se použít něco většího. Zaryl lopatu do země. Šlo to těžko. Zem byla ztuhlá a bránila se ze všech sil proti náporu lopaty. Ale mládí a svaly ji přemohly. Mladík neúnavně hloubil jámu. Pot mu stékal do očí, které postrádaly lítost či smilování. Jámu udělal dost hlubokou. Nechtěl riskovat, že by se tam náhodou nevešli. Ale bál se zbytečně. Stařenka byla malá a sešlá věkem a její chrt si také nenárokoval mnoho prostoru. „Tak a padej tam, bábo!“ zavrčel a bez úcty do jámy stařenku svalil. „A ty taky, příšero chlupatá!“ znechuceně tam přihodil psa. Rána byla doprovázená prasknutím. Bylo mu jedno, co to bylo. Znechuceně se pustil do poslední fáze – naházet hlínu na dvě mrtvá těla. To mu šlo velice rychle. Nastala otázka, co s hlínou, které přebývala.

Rozhodl se ji rozhodit do křoví okolo. Pak na místo, kde je zahrabal, nahnul lopatou listí. V tuhle chvíli mu bylo už jedno, jestli je to dobře zamaskované. Oddechoval. Práce ho zmohla. V klidu vzal baterku a vypnul ji. Pak se opatrně s lopatou kradl pryč. Několikrát zakopl, ale na to nedbal. Vyšel pomalu na cestu. Za sebou náhle uslyšel ťapkání. Psí ťapkání. Zastavil se. Rázem bylo ticho. Ostražitě se ohlédl, ale nic neviděl. Rozsvítil baterku. Nic. To ho uklidnilo. Zhasnul baterku a vykročil. Ťap. Zastavil se. Ticho. Naprosté mrtvolné ticho. Ani lísteček se nepohnul. Vítr se snad rozhodl z tohoto kraje odejít a nikdy se nevrátit. Slyšel vlastní srdce divoce bít. „Uklidni se...“ zamumlal. Nesmí přece ztrácet hlavu. Nějaký prašivý čokl si s ním jen hraje. Zhluboka se nadechl a vykročil. Ťap. Další krok. Ťap. Mladík se rozběhl. Běh se změnil v zběsilý úprk. Stále však za sebou slyšel – ťap, ťap, ťap! Hodil baterku za sebe a doufal, že to toho psa zasáhne. Baterka hlučně dopadla na cestu. Ťapání neustávalo. Mladík odhodil lopatu kamsi na stranu. Už ho nezajímala. Jediné, co chtěl, bylo uniknout tomu hroznému zvuku. Ale ten ho jen tak opustit nechtěl - ťap, ťap, ťap! Mladíkovi se z hrdla vydral podivný skřek. Bezdechu vyběhl z parku. Stále za sebou slyšel ťap, ťap, ťap, ťap, ťap! Ale žádné funění. Nic jiného. Jen ťapání neúnavných paciček. Řítil se, jako by ho pronásledoval sám ďábel. Nehleděl na nic. Jen na to, aby byl konečně doma. Nikdy se mu cesta nezdála tak dlouhá. Přitom mu nezabrala víc než pět minut. Pět minut plných hrůzy. Byla to věčnost, než konečně vyběhl po schodech, které bral po třech, odemknul dveře od svého bytu a zabouchl. Snažil se uklidnit. Srdce mu bilo jako splašené. Měl pocit, že se udusí. Po chvíli se uklidnil a roztřesený odkopnul boty ke dveřím. Bundu hodil na věšák, tiše otevřel dveře do ložnice a vklouzl ke své spící přítelkyni. Žádné ťapkání. Jak se mu ulevilo. V bezpečí teplé peřiny se v duchu proklínal a nadával si do srabů a podělaných idiotů.

Poslední sluneční paprsky se plazily po chodníku. Slunce pomalu zapadalo. Sem tam spadl na zem krásně barevný list. Ve vzduchu byla cítit přicházející zima. Usměvavá mladá žena byla zavěšena do černovlasého mladíka. Šli spolu pomalu městem a užívali si blízkost toho druhého. Najednou se za nimi ozvalo psí ťapkání. Mladík se otočil. Šel za nimi starý štíhlý chrt. Hnědý kožíšek měl protkaný bílými chloupky. „Kšá, ty bestie!“ vykřikl mladík nenávistně a zastavil se. Zíral na psa. Pes zíral na něj mrtvýma očima.

„Edgare, co se děje?“ jeho přítelkyně na něj upřela své modré oči. Nechápala, proč mu tak vadí, že za nimi jde nějaký toulavý pes.

„On mě pronásleduje! Nech mě bejt, ty čokle... Nech mě!“ chtěl se po psu ohnat, ale něco mu v tom bránilo. S hrůzou se podíval na svoji přítelkyni. Ta už byla taky pěkně vyděšená.

„Edgare..., je ti dobře? Jsi bledý a potíš se... Měl by sis jít odpočinout!“ zatahala ho zoufale za loket. „Pojď už!“ naléhala. Edgar kývl a šel s ní. Ťap, ťap, ťap. Třásl se. Týden bylo všechno jako dřív. Ale teď...! Proboha živého, to pekelné stvoření za ním byl přece ten pes! Ale to nebylo možné! On ho zabil! Zlomil mu vaz vlastníma rukama! Křuplo to! Vrtěl hlavou. Ne. Určitě to je nějaký toulavý pes. Třeba mu voní jeho přítelkyně. Její parfém ho okouzluje, když ji poprvé potkal. Možná okouzluje i toho prašivého psa. Ano. To je to. Parfém. Trošku se uklidnil, ale to neustálé ťap, ťap, ťap a ťap mu nahánělo husí kůži. Tak zlověstné a ďábelské ťapkání! Snažil se sám sebe přesvědčit, že je to hloupost. Od- kdy je psí ťapkání děsivé? Není! Musí uvažovat logicky a nenechat se rozhodit. Je vyloučeno, aby to byl ten pes. Na život po smrti v jakékoliv formě nevěřil. Čemu věřil, byly jeho ruce. A ty toho psa zabily! Zabily stejně tak i jeho majitelku!

Pokud si Edgar myslel, že se vše vrátí do pořádku, spletl se. Starý štíhlý chrt ho doprovázel, kamkoliv se hnul. Ťap, ťap, ťap, ťap! Ten zvuk už znal lépe než cokoliv jiného. Přítelkyni odbýval a byl na ni nepříjemný, až se jednoho dne sbalila a on zůstal sám. „Ty bestie jedna...! Tohle mě připraví o rozum! Ta pekelná psí zdechlina! Nemůže to být on! To je vyloučené... Edgare, uklidni se a přemýšlej! Možná jsi toho psa nezabil. Možná se vyhrabal a vylez a teď za tebou chodí jako stín! Ano, ano, ano! Určitě to tak bude! Ne, ne, ne! To není možné! Přece to křuplo! Byla z něj zdechlina! Vypelichaná zdechlina... Bože, pomoz mi!“ díval se do zrcadla v koupelně a nepoznával toho vyhublého a bledého staříka, který na něj třeštil mrtvolné oči. Přejel si po bradě. Skoro zapomněl, kdy se naposledy oholil. Tohle dál už nešlo! Je chlap a jeden čokl ho tak děsí? Rozhodl se k činu. Půjde a podívá se, jestli je ten pes stále zahrabaný se svojí paničkou. „A pak tu prašivou zdechlinu, co mě pronásleduje, připravím o hlavu!“ umínil si a šel pro sekáček na maso. Ať si zkusí ten čokl ho dneska pronásledovat! V očích mu hořely plamínky šílenství.

Měsíc v úplňku ozařoval svým mrtvolným světlem park. Dnešní noc byla obzvlášť temná.

To postavě kradoucí se vyhovovalo. Ozvalo se teskné zahoukání sovy. Vítr rázem ustal. Sova opět zahoukala, jako by ho varovala před nebezpečím. Edgar však sovímu varování nerozuměl. Ani nechtěl. Jediné, co ho zajímalo, byl ten chrt. Na nic jiného nedokázal myslet. Ani si neuvědomoval, jaký hlad má. To bylo vedlejší. Musí ukončit tohle své trápení! Jako posedlý se prodíral keři, jen aby na tom místě byl co nejdřív. Nevadilo mu, snad ani necítil, jak mu jedna z větví způsobila krvavý šrám na tváři. Necítil, jak rubínové slzy stékají po jeho tváři a pomalu dopadají na zvednutý límec jeho milované bundy. Prodral se na to

místo. Poznal by ho snad i po čichu. Byl vděčný za to, že svítil měsíc. Až teď mu došlo, že nemá, čím by provizorní hrob vykopal. Za sebou uslyšel podivné funění. Mráz mu přejel po zádech. Ohlédl se. Nic. Odplivl si a začal rukama hrabat. Šlo to těžko, ale on byl tak posedlý odkrytím hrobu, že mu bylo jedno, jestli si zpřeláme prsty či si je rozedře do krve. Musí to odkryt! Pomalu, ale jistě se mu to dařilo. Ucítíl na krku podivné šimrání. Nejspíš vlas. Pokusil se ho smést. Chvilku měl pokoj, ale pak opět to šimrání! Zlostně se podruhé ohlédl. Nic. Vrátil se k hrabání. Už byl tak blízko! Šimrání se snažil ignorovat. Konečně! Do nosu ho udeřil zápach rozkládající se mrtvoly. Zvedl se mu žaludek. Jen zázrakem se nepozvracel. Začal hrabat usilovněji. Ano! Ztuhl. V hrobě byla jen ta stařenka, která se díky červům a broukům měnila k nepoznání. Ale po psu ani památky! Kolem hrobu se pomalu začala plazit mlha, která pohlcovala hlínu a činila zmizení starého štíhlého chrta obzvlášť zlověstným a děsivým. Přece kdyby byl živý, musel by se nějak vyhrabat, ale zde nebyla jediná památka po tom, že by se vyhrabal! Edgar se v životě tak nepotil. Třásl se. Srdce mu šíleně bilo. Jako by chtělo pryč z toho těla. Utéct a nikdy se nevrátit. Nadechl se a roztřesenou rukou sevřel rukojeť sekáčku, který ukrýval pod bundou. Zase to šimrání. Ohlédl se po třetí a naposledy.

Druhý den byl v parku učiněn hrozivý nález. Mladý vyšetřovatel, který byl nový na oddělení vražd, sledoval svého staršího kolegu, který si mnul bradu. To dělal vždy, když přemýšlel. Jako by bylo slyšet, jak mu v hlavě rachotí kolečka, která se do sebe snaží zapadnout. „To je divné...“ zabručel pak a čekal na soudního patologa, který jako obvykle na sebe nechal čekat.

„Co je divné?“ zajímal se mladý vyšetřovatel. Hned se začal za tu otázku stydět, a tak rychle upřesnil, co si myslí, že je nejvíce podivné, protože on má pocit, že je divné vše.

„Co nejvíc?“ rozřechtal se pobaveně. „Prej co nejvíc!“

„Co vám tu přijde tak vtipného?“ nevrlý soudní patolog přišel se svým kufříkem. „Mrtvoly nejsou vtipné!“ zavrčel a zarazil se. Prohlédl si ty tři mrtvoly a pak si klekl k mrtvole Edgara a navlékl si rukavice. Oba vyšetřovatelé se po sobě jen podívali a mlčeli. Patolog si ho prohlížel a po pár minutách pokýval hlavou. „Tak podle teploty... odhaduji, že je mrtvý tak pár hodin. Stalo se to v noci. Možná. V téhle pekelné zimě se čert vyzná,“ zavrčel. Nesnášel zimu ještě víc, než policii, pokud to bylo možné. „A tohle vražda nebyla. Ten mladík pravděpodobně umřel přirozeně. Jak nevím, ale vypadá to, že to bylo šokem. Ono stačí se podívat na ten šílený výraz v jeho očích,“ sledoval vytřeštěné oči a pak je raději zavřel. Neměl rád, když se na něj mrtvoly dívaly. „No a tady je vražda. I odsud vidím, že té

chudince někdo pěkně rozmaširoval hlavu. Jo, nemá chodit bába do parku,“ vstal. „Víc vám řeknu po pitvě,“ zašklebil se na ně a v klidu si zapálil.

„A ten pes?“

„Hele mladej, máš mě za veterináře?“ nakrčil nos. „Ještě abych se staral o prašivé čokly!“

„Prosím, Allane, mohl by ses na něj podívat?“ usmál se starší vyšetřovatel.

„Ale jen pro tvý modrý oči, Poe,“ zaškaredil se a klekl si k chrtovi, který vypadal, jako by hlídal. Ten dojem kazila hlava, která ležela na tlapkách v nepřirozeném úhlu.

„Já mám oči hnědé,“ podotkl pobaveně Poe.

„Právě proto!“ zavrčel patolog chladně. „No, co já vím. Asi mu zlomili vaz,“ pomalu se narovnal. „Vypadá to, že byl pohřben spolu s paničkou. Zemřel asi s tou ženskou.“

Nejsem veterinář a o zdechliny zvířat se JÁ zásadně nestarám,“ zdůraznil. Byl moc dobrý na takovou práci v terénu. „Najděte si nějakého zvěrolékaře, pokud chcete vědět víc. Já odcházím. Mám moc práce i bez vás,“ odkráčel jako milostpán.

„Má on nějakou úctu k mrtvým?“ zamračil se mladý vyšetřovatel.

„On má úctu jen sám k sobě. Ale to je jedno,“ mávl rukou starší jako by odháněl mouchu. „Shodneme se, že pokud on zemřel přirozenou smrtí máme po případu,“ řekl pak pomalu.

„Ale co ta žena?“

„Myslím, že ji zabil on. Jen jedno by mě zajímalo. Proč se pak vrátí a chce jí vyhrabat? A ten pes mi taky nesedí. Proč by toho psa položil zrovna tak? Vypadá to, jako by ho hlídal,“ promnul si spánky.

„Možná měl nekrofilní choutky?“

„Možná,“ řekl pomalu. „No nic, necháme to tu kolegům,“ pronesl po chvílce a šel raději pryč. Tohle místo mu nahánělo husí kůži. Nemusel znát výsledek pitvy toho muže, aby dobře věděl, že to, co se zde stalo včera v noci, se nikdy nedozví. Jeho intuice získaná mnoha lety služby byla neomylná. Rád by znal odpovědi na své otázky, ale věděl, že na některé otázky je lepší odpověď nikdy nepoznat. Třeba jako na tuhle – Donutilo toho mladíka odkrýt hrob svědomí? Nebo ho donutil... někdo jiný?

Druhé místo: Viktorie Dvořáčková ZLY1

Hlína, mlha, štíhlý chrt

Byla šťastná – jak nikdy předtím. Ona - slepá s ohněm v tváři. On - už dlouho netrpělivý. Ona- dědička poloviny domů ve městě a on- její sluha a temný stín...

Konečně se rozhodla. Konečně mohl završit svůj plán. Daleko od města, uprostřed lesa. Domek, který nespátřilo lidské oko. Přemluvil ji. Přestěhovali se tam a byli šťastní - alespoň ona. Milovala ho.

Ale ten dům nemohla mít ráda. Věčná tma. Byla nejistá, všim, co dělala, neboť neviděla nic. Jen cítila. Stromy, louky, vše pokryté mlhou. Tou mlhou, kterou i slepý cítí. Už se s ním necítila dobře. Chodila jako duše bez těla, nevěděla, co se s ní děje. On to ale věděl...

Cítil, že se blíží čas. Čas, aby zardousil svou milou. Podzimní sychravý večer, mlha, bláto. Zima až na morek kostí. Už necítila lásku, ani oporu. Ve vzduchu byla jen hrozba a zlo. Chtěla se vrátit zpátky, on neposlouchal, vlekl ji hlouběji a hlouběji do opuštěného lesa. Bála se, nechápala to. Najednou ucítila bolest.. Hroznou bolest. Propadala se do prázdna. Necítila ho... Jen křičela. A On se smál...

Shodil ji do jámy. Doufala, že je to jen hra. Mýlila se. Vzal do rukou lopatu a začal házet... Hlínu? Dokáže být zlo tak bezcitné? A láska?

Neslyšel nic, ani její prosby... nechtěl je slyšet. Neznamenal pro něj nic, viděl jen její znetvořenou tvář a její peníze. Chtěl už ji mít konečně s krku.

Začala se dusit, mokrá hlína na ni tlačila jako obrovský balvan. Za chvíli už necítila nic, ani bolest, jen vzpomínala... na rodinu. Na tu rodinu, která ji varovala. Stejně ale naposledy myslela na něho, na svého milovaného, kterého tak otrocky milovala... Chtěla se ho ještě alespoň jednou dotknout... Pomalu ztrácela vědomí...

Vzbudila se. Otevřela oči a... viděla... viděla louku pokrytou mlhou a stromy. Opravdové stromy s listím a kmeny. Myslela si, že je to ráj, kde jinde by jí někdo dal takový dar? Dar ze všech nejcennější. Podívala se na svoje tělo, netušila, jak vypadá po tolika letech.

Zhrozila se. Místo svých dvou štíhlých nohou měla tlapy a na svých křehkých prstíkách drápy. Musela se vidět, tohle přece nemůže být ona. Rozběhla se a uviděla tůňku.

Nahlédla do ní a opravdu. Nad hladinou stál urostlý štíhlý chrt. Poznala se. Na čumáku měla jizvu. Její oheň ve ztracené tváři.

Zvedla své nové tělo a šla hustým černým lesem. Strnula. Vždyť ona to tu zná. Ta cesta. Pamatuje si ji. Za chvíli přijde přece na to místo. Na to místo, kde měla být šťastna...

Uviděla ho, zrovna se procházel v zahradě. Ani by si nepomyslela, že je až tak dokonalý, konečně viděla jeho snědou plet' a havraní vlasy...

Zavolala na něj. Místo jejího hlasu se ale ozval hluboký štěk. Chvíli stála a usmívala se. Až po chvíli si uvědomila, že to není ona. Musela utéct. Každý den se k němu vracela, musela ho vidět. Musela ho vedle sebe cítit. Tohle přece musí mít nějaký smysl.

To psisko k němu pořád chodilo, nechápal to. Chrt, kterého předtím nikdy neviděl. Začínal si na něj zvykat. Zvykat? Na psa, který se k němu pořád lísá? Cítil z něj asi i strach. Ale něco mu říkalo, že si ho má nechat. Něco, čeho se i on bál.

Jednou večer se vzbudil. Fena ležela vedle něj. Spala. Až teď si všiml jejího šrámu na tváři. Udělalo se mu mdlo. „Ne, to nemůže být... nemůže být ona...“ Celou noc se třásl. Pořád nemohl tu černou myšlenku vyhnat z hlavy. Strašilo ho to ve snu, nemohl se na chrta podívat. Začal blouznit. Nevěděl, co je pravda, co je sen...

Jednou v noci...skoro nad ránem. Zase se mu zdálo o ní, jak se na něj vyčítavě dívá, jako jeho chrt. Seděl vedle postele, díval se před sebe. Blouznil. Viděl jen její oheň v tváři. Volal její jméno.

Už to nemohl vydržet, rozběhl se...chrt za ním. Přiběhl k onomu lesu. K tomu lesu, kde se ještě nedávno smál. Klekl před hromadu hlíny. Musel, musel vidět její jizvu. Hrabal tak dlouho, tak silně, až jeho prsty obarvila rudá krev. Nenašel ji. Nenašel!

Třetí místo: Mirka Neubauerová ZLY 1

Dny šíraná žalem

Stalo se to znovu. Znovu zemřel. Když se to stalo poprvé, bylo to bráno jako nehoda. Podruhé se už lidé začali dívat zvláště a já jsem se zdržovala čím dál více doma. Po třetí, když jsem se znovu dokázala zamilovat..., už jsem z domu nevylezla. Uběhl od toho měsíc a já jsem se zdržovala jenom v domě nebo na zahradě. Vzhledu domu nepomáhala ani mlha, která se každé ráno shromažďovala. Už tak byl hrozně depresivní.

Jako každý den jsem seděla uprostřed zahrady v trávě a zatínala prsty do hlíny. A jako obvykle jsem se zabývala otázkou, kdo se mi snaží zničit život? Kdo by mohl být tak podlý a zabít nevinné, aby mi ublížil. Nebo komu jsem ublížila, aby se mi takhle mstil.

Možná už jsem paranoidní a namlouvám si neuskutečnitelné scénáře. Taky jedna možnost. Je tolik možností, co se děje, ale kde je ta zatracená pravda?

„Není nějaký vychrtlý?“ ozval se za mnou hlas. Skoro jsem se zděšením zajíkla a vrhla pohled za sebe. Zнала jsem ho. Byl to Patrik Bing, synovec Lady Smithové, která byla největší drbnou v okolí. Přestěhoval se sem před pár měsíci a bydlel v jednom podkrovním bytě ve městě. Tedy, to se říkalo. Zadívala jsem se na svého psa, kterého jsem po smrti otce musela hlídat. Byl to jeho miláček, a jestli mám být upřímná, je příšerný. Byl to jeden z těch vychrtlých chrtů. Jak můj otec velmi rád říkal „štíhlý chrt“. Podle mě to byla vychrtlá příšerka, která se motala kolem, ale zase byl jediný, kdo mi dělal společnost.

„Nikdy toho moc nesnědl,“ pokrčila jsem rameny a zvedla se z zvlhlé země. Otřela jsem si ruce do černé sukně.

„Nevidím vás mezi lidmi,“ poznamenal a opřel se o vachrlatý plot.

„Nejsem tam zrovna vítaná,“ pronesla jsem, ale někde v hloubi srdce jsem byla ráda, že si mám s kým promluvit.

„A co třeba procházku, slečno Watsonová, jen po okolí? Mimo dosah drbů z města,“ usmál se. Neměla bych odcházet, ale zase trčet tady a deprivovat se? To jsem nechtěla. A tak jsem přikývla.

Bylo to příjemné odpoledne. Patrik mě vedl kolem domu až k blízkému lesu. Dokázal mi na tváři vykouzlit úsměv. Jeho vtipy byly zábavné a já se po dlouhé době cítila zase jako před tím.

„Myslím, že máte návštěvu,“ poznamenal, když jsme se vraceli k domu. Poznala jsem tu postavu, která postávala před bránou. Benjamín byl dobrý přítel otce, a potom, co zemřel, se o mě postaral. Díky němu jsem se necítila tolik sama. To on mi pomáhal. Snažil se mě chránit před těmi pomluvami a pohledy. Tím, že mi radil držet se stranou. Byla to dobrá rada.

„To je Benjamín,“ pousmála jsem se. Patrik nevypadal nijak nadšeně. A jeho napjatý výraz se změnil v čirou zuřivost, když mě přivedl domů. Jak jsem poznala, znali se. A rozhodně to nebylo přátelství.

„Sofie, možná by bylo nejlepší, kdybys šla domů. Není dobré se potulovat venku.“ Prohlásil napjatým hlasem Benjamín. Nijak jsem se nesnažila odporovat a s úsměvem se rozloučila. Bohužel moje zvědavost byla silnější a nedověřela jsem dveře.

„Ona je silnější, než byla Katrin. Nikdy z ní neuděláš to, co z mojí sestry,“ zvolal Patrik.

„Jsi paranoidní, Bingu, tvoje sestra spáchala sebevraždu a já s tím nic neměl,“ zvedl ruce Benjamin. Měla jsem strach, že by mohl Benjamína praštit, a tak jsem se postavila mezi dveře. Asi jsem to zastavila, protože můj pohled se střetl s Patrikovým a on se zatvářil klidněji. Chvilí mě pozoroval a potom se otočil a odcházel. Benjamín se otočil na mě a chvilí mě pozoroval. V jeho očích jsem neviděla žádnou bolest, ani nic jiného. Byly to chladné oči, které mě hodnotily. Bylo v nich něco děsivého. Kousla jsem se do rtu a nechala projít otcova chrta. Vlastně jsem ho nikdy neoslovila jeho jménem. I když Sir Gerald se k němu moc nehodí. Nechtěla jsem Benjamína vidět, a tak jsem zavřela dveře. Bylo to zvláštní, ale cítila jsem v něm nějaké zlo. To se nikdy nestalo. A kdo byla vlastně ta Katrin?

Benjamín se změnil. Od té procházky s Patrikem mě snad i kontroloval. Nedokázala jsem si přiznat, že mě hlídá až tak moc. Byl to přece přítel a měl o mě starost. Proč by se mě snažil držet dál od lidí, kteří mě nepodezírají z vražd? Ale nejvíce mě překvapilo, když jsem se ho zeptala na tu hádku s Patrikem. Doslova vypěnil. Začínala jsme mít strach. Křičel na mě a potom se nějakou dobu neukázal. Byla jsem z toho vyděšená nebo vlastně ráda? Nevěděla jsme to. Bylo to zapeklité, když si uvědomíte, že vypěnil potom, co jsem se zeptala na Katrin. Možná v tom něco bude, ale co?

Zadívala jsem se z okna, které bylo jako každé dopoledne zakryté tou depresivní mlhou. Česala jsem si dlouhé světlé vlasy a přemýšlela o zážitcích z minulých dnů. Asi jsem si to všechno namluvila. Benjamín byl můj přítel a nikdy by se mi nesnažil ublížit.

Leknutím jsem upustila hřeben. Někdo zaklepal na vchodové dveře. Vždycky jsem se lekla. Domem se rozléhal sebemenší zvuk a v noci to bylo i děsivé. Povzdechla jsme si a vydala se domem ke vchodovým dveřím. Kdy jsem vlastně naposledy viděla toho psa?

Nejdříve jsem si myslela, že je to Benjamín, ale tahle návštěva mě překvapila, ale nijak jsem to nedala znát. Patrik King stál přede dveřmi s nezvykle ustaraným výrazem. Viděla jsem ho jenom jednou, ale věděla jsem, že ta jeho bezstarostná tvář nikdy nemůže být tak ustaraná.

„Dobrý den,“ pronesla jsem. Už jsem se ani neusmála, nedokázala jsme to. Stejně by z toho vzešel jenom úšklebek, tak proč se namáhat?

Mohu dál?“ zeptal se. „Potřebuji s vámi mluvit a mám o vás starost,“ dodal, když jsem přikývla a vedla ho pochmurným domem do salónku, kde jsem už pár dní nebyla.

„Dáte si čaj?“ zeptala jsem se potom, co jsem se zastavila přede dveřmi do kuchyně.

„Sofie!“ zvolal utrápeně a chytil mě za ruce. „Kde je ta veselá dívka, kterou jsem potkal poprvé. Byla jste sice nešťastná, ale stále ve vás byla jiskra života. Teď jste jako chodící mrtvola,“ zvolal.

Věděla jsem, že je to pravda. Jen jsem nevěděla, jak to změnit. Kdybych se začala chovat normálně a šla ven, zase bych někomu ublížila. Není mi souzeno mít přátele nebo někoho milovat. Musím být navždy sama.

„Ublížuji lidem, měl byste jít,“ zamumlala jsem a podívala se mu do očí.

„Nikam nepůjdu, dokud nevidím, že přestanete věřit těm blábolům, co roznášejí staré drbny. Nemáte s tím nic společného, Sofie. Jen jste z toho vynervovaná a zavíráte se doma,“ zvolal.

Vytrhla jsem se mu a zamířila chodbou k salónku. Nechtěla jsem ho poslouchat. Benjamín měl přece pravdu, měla bych zůstat doma, dokud se to nevyjasní. Říkal, že se o to postará.

„Benjamín mi radil...“ vyhrkla jsem za chůze k salónku

„BENJAMÍN!“ zvolal Patrik. „Ten z vás udělal tohle,“ zakřičel za mnou.

„Jestli ho chcete pomlouvat, tak raději jděte!“ vykřikla jsem a ukázala chodbou zpět ke vchodu do domu.

„Taky půjdu,“ vyhrkl. „Měla byste dostat rozum a nechovat se jako bláznivá ženská,“ zavrčel a s dupotem se vydal chodbou. Naštvaně jsem rozrazila dveře do salóнку a zarazila se uprostřed kroku.

Ta zed'... Ve tváři jsem musela zbělat víc, než jsem byla. Nedokázala jsem zadržet jekot. Vydral se mi z úst sám od sebe. Nedokázala jsem se na to dívat. Praštila jsem dveřmi a opřela se o ně.

„To není pravda,“ opakovala jsem si stále dokola. Měla jsem to pořád před očima. Otřásla jsem se vzlyky, které jsem nedokázala zastavit. Byla jsem snad už opravdu šílená a jenom jsem si to vsugerovala? Ne! Bylo to skutečné. Ten pach a ta... krev. Sesunula jsem se na zem a nedokázala zastavit tok slz. Třásla jsem se vzlyky a strachem.

„SOFIE!“ vykřikl Patrik, který mě musel slyšet zaječet. Sklouzl ke mně na zem a zatřásl se mnou. „Co se stalo!“ vyhrkl zděšeně. Nedokázala jsem se ani nadechnout, natož promluvit. Když jsem konečně chtěla promluvit, jen jsem přivolala další záchvat hysterického pláče. Patrik mi pomohl na nohy, na kterých jsem se sotva udržela. Nevnímala jsem okolí a jen měla před očima stále tu krev a ten nápis. Všude byla krev. Otřásla jsem se dalším přívalem slz. Začínal mi docházet dech a mezi vzlyky jsem i kašlala. Moc jsem nevnímala okolí, ale věděla jsem, že otevřel ty dveře.

„NE!“ zaječela jsem. Nechtěla jsem to vidět, ale skrz uslzené oči jsem to znovu uviděla. Musela jsem vykřiknout znovu, protože mě Patrik popadl a objal mě, tak abych se dívala na druhou stranu. Stejně nemohl zabránit, abych necítila ten hnilobný pach mrtvého tvora. Navždy budeš má. Měla jsem to stále před očima a nedokázala se toho zbavit. Patrik mě pevně svíral a já se jen otřásala nekončícím pláčem. Nebylo možné to vymazat z paměti, jak se uprostřed pokoje válelo mrtvé zvíře. Poznala jsem tu srst a hlavně jsem to zvíře znala dlouhá léta. Byl to Sir Bernard. To zjištění bylo příšerné.

Neměla jsem ho třikrát v lásce, ale byl tady jediný, kdo se mnou trávil čas. Kdo by mu mohl ublížit? Jak dlouho jsem ho vlastně neviděla? Ještě včera večer jsem ho slyšela štěkat, nebo se mi to jenom zdálo? Možná jsem se už dočista zbláznila. Nebo někdo chce, abych se zbláznila. To, co tam bylo, je ta nejhorší věc, kterou jsem kdy viděla. Ale kdo by mi tuhle věc udělal? Komu jsem tak moc ublížila, že se mi takhle mstí? Patrik mě vystrčil ze dveří a zabouchl je. Zadívala jsem se na něj skrze slzy. Jeho výraz byl zděšený a zároveň zamyšlený. Nechce přece odjet? Nechce mě tady nechat s tím, co se stalo v salóнку? To nemůže. Už bych se opravdu zbláznila. Nemám k tomu daleko. NESMÍ ODEJÍT!

„Nechod' nikam,“ zavzlykala jsem. Patrikův výraz se změnil.

„Nikam od tebe nepůjdu, ale ty musíš pryč odtud,“ oznámil nekompromisně. Zděsila jsem se. Musela jsem se chovat ještě víc hystericky než předtím. Nemohla jsem pryč. Musela jsem tady zůstat. Benjamín řekl, ať tady zůstanu, dokud to nevyřeší. Zlobil by se, kdybych odešla. Zlobil se i před tím, když jsem odešla s Patrikem na procházku a když jsem se ptala na tu Katrin. Co by řekl teď?

„Nemůžu. Benjamín...“

„DOST!“ vykřikl. „Žádný Benjamín, Sofie. Nenechám vás tady.“

Nečekala jsem, co udělá, a tak jsem leknutím vykřikla, když mě popadl do náruče. Nevěděla jsem, kam mě to nese, ale nějak se mi ulevilo, když jsem uviděla ten dům za sebou. Ale co tomu řekne Benjamín, až přijde na návštěvu? Určitě to pochopí. Má mě rád. Jsem jeho přítelkyně a on mě už dlouhou dobu chránil. Držel mě daleko od lidí, kteří mi svými klepy ubližovali. S tím vědomím, že jsem neudělala nic špatného, jsem usnula v Patrikově náruči.

Probudila jsem se s takovým nepříjemným svěděním na tváři. S trhnutím jsme se probudila a dívala se do tváře Benjamínovi. Seděl u postele, kde jsem ležela. Jeho tvář byla napjatá a nepřátelská. Začínala jsem mít strach. Nevěděla jsem, kde jsem, a jediné, co jsem si pamatovala, byl ten nápis a Patrik, jak mě odnáší pryč.

„Proč jsi nezůstala doma,“ zašeptal Benjamín tiše a pohladil mě po tváři. Otřásla jsem se a pokusila se odtáhnout. Benjamín mě chytil za zápěstí a nedovolil mi to.

„Patrik mě odvedl,“ zachraptěla jsem.

„Trochu jsi mi překazila plány, Sofie,“ usmál se. Otřásla jsem se a tentokrát to bylo zimou. Otočila jsem hlavu a uviděla otevřené okno na balkón. Začínala jsem cítit strach, ale můj mozek mi řekl, že Benjamín by mi nikdy nic neudělal. Nebo ano?

„V domě jsi byla v bezpečí,“ zamumlal mi do ucha. Chtěla jsem něco namítnout a povědět mu o tom nápisu a mrtvém zvířeti, ale položil mi prst na rty. „Pamatuj, já mám přece vždy pravdu, Sofie.“ Zadívala jsem se na něj a přikývla. „Přece jsi nemocná, drahá,“ usmál se.

„Necítím se nemocná,“ zamumlala jsem.

„Ale ano, Sofie, jsi přeci šílená. Vidíš nápisy krví, které nejsou. Nevědomky zabiješ muže, kteří tě obdivovali, nebo tě dokonce milovali,“ šeptal mi dál. Nebyla jsem schopná slova. Tohle nebyl ten Benjamín, kterého jsem znala a kterého jsem měla ráda. Byla to zrůda.

Jedna část mozku, začala racionálně uvažovat. Pokud mě Patrik odnesl, tak musím být u něj doma. Musí tady někdy být. Musí vědět, co se tady děje. Najednou mi to došlo. ON!

„Ty... Adam...“ nebyla jsem schopná slova.

„Ne, Sofie, to ty,“ zasmál se a vytáhl mě z postele násilím. Chtěla jsem zaječet, ale hlas mi selhal. „Miloval jsem tě. Po celou tu dobu, co jsi mě brala jako přítele, jsem chtěl víc. Chtěl jsem tě celou a ne jenom tvoji část. Musel jsem ti ukázat, že jsem tady jediný pro tebe,“ řekl a přitiskl mě ke zdi.

„NE!“ zavřískala jsem konečně, ale nikdo nepřišel. Jen jsem protrhla ticho domu. Kde je Patrik? Proč tady není, když ho potřebuji? Proto se na mě rozzlobil, když jsem mluvila o Benjamínovi. Patrik věděl, že mě ovládá. „PUŠŤ MĚ!“ zaječela jsem čím dál hlasitěji.

„Nikdy jsi mě nemilovala, Sofie.“

„NE!“ vykřikla jsem. „Jsi zrůda. Zabil jsi je. Pokoušíš se mě dohnat k šílenství. Tohle ti neprojde.“

„Projde, Sofie,“ zasmál se. „Ten tvůj pan Bing leží dole v bezvědomí a ještě se hezky dlouho neprobere. A až se probudí, najde svoji milou ležet dole na chodníku potom, co spáchala sebevraždu.“

Ta slova na mě dolehla. Zděšeně jsem se podívala k oknu. Začala jsem se zmítat, ale byl příliš silný. Přitáhl mě k balkónu a já cítila, jak mi do obličeje padají dešťové kapky. Opřel mě o zábradlí a naklonil mě.

„Měla jsi mě milovat, maličká,“ zasmál se a strčil. Nějak instinktivně jsem se chytla železného zábradlí a držela se jako klíště, i když jsem vlála ve větru. Nechtěla jsem spadnout, ale zábradlí bylo kluzké od deště a mně začala klouzat ruka. Proč to udělal? Proč mi tohle vlastně udělal? Co si tím dokazoval, když mi takhle ubližoval? Teď už jsem nedokázala myslet na nic jiného než na to, abych se nepustila. Vítr mnou smýkal a po kluzkém zábradlím mi začala klouzat ruka. Nebyla jsem schopná slova, jen jsem se pokoušela chytit i druhou rukou. Nedosáhnou tam..., na to jediné jsem myslela.

Shora se ozýval křik a mlácení o nábytek. Nevěděla jsem, co se děje až do doby, kdy mi někdo lehl na ruku. Vykřikla jsem a křečovitě se držela jenom za prsty. Věděla jsem, že se dlouho neudržím, a nějak jsem se smířila se smrtí. Tenhle svět byl moc krutý a já jsem v něm už nechtěla žít. Ale poslední kapka pudu sebezáchovy mě nutila držet se, co mi síly budou stačit. Ta váha z mé ruky zmizela a já už cítila, jak mi kloužou prsty. Byla jsem jenom krok

od jisté smrti. Kolem hlavy mi něco proletělo a já uslyšela výkřik, který se ztrácel v tom mém, když mi prsty sklouzly se zábradlí. Jenomže jsem nepadala. Stále jsem visela ve stejné výšce a na zápěstí cítila něčí teplý stiskl. Ten někdo mě pomalu začal vytahovat, a když mě přehoupl přes zábradlí, oba jsme skončili na podlaze balkónu.

„Jsi v pořádku?“ zašeptal Patrik. Byla jsem tak vyčerpaná, že jsem nedokázala odpovědět. I ve tmě jsem viděla, že krvácí na tváři.

„Krvácíš,“ zašeptala jsem a lemem šatů mu setřela pramínek krve. Nic neřekl a jenom mě objal. Nevnímala jsem nic jiného než jeho teplé objetí a pocit úlevy, že je to všechno pryč. Byla jsem živá a měla jsem někoho, kdo mě ochrání. Nebyla jsem sama a nikdy už nebudu. Ale můj první krok bude, že se zbavím toho zatraceného domu, který byl jenom nástrojem toho celého neštěstí. Musela jsem se usmát. Byl konec. Ten pocit strachu se rozplynul jako kapky deště, které smazaly všechny ty hororové dny.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

**Od července loňského roku je v naší škole realizován projekt
CZ.1.07/1.1.14/01.0041: Modernizace přírodovědného vzdělávání ve škole.**

V rámci projektu byla zrekonstruována učebna fyziky a probíhá řada zajímavých a přínosných přednášek a exkurzí s přírodovědným zaměřením.

V říjnu se žáci tříd ZLY 3 a ZLY 4 zúčastnili biologické exkurze v obci Lipno nad Vltavou: **Stezka korunami stromů**. V listopadu proběhla exkurze třídy LAA 3 do Parazitologického ústavu Biologického centra AV ČR a žáci ZDA 1.A, ZDA 2.B, AZT 2. a ZLY 1. vyslechli přednášku RNDr. Milana Durchana, CSc. „**K čemu je dobrá fyzika**“. V prosinci Mgr. Tomáš Smrž z ekologické organizace Cassiopeia vysvětlil žákům ZDA 1.A, co jsou **změny klimatu**. Zatím poslední akcí byla přednáška Ing. Boudala pro třídy LAA 3. a LAA 1. „**Princip a práce přístroje Coulter Beckman**“.

Říkáte si, to je sice pěkné, ale naši třídu zatím všechny přednášky a exkurze minuly? Máte nápad, kam byste chtěli v rámci projektu vyrazit a co byste chtěli poznat? Dejte nám vědět. Přihlaste se u svých učitelek biologie, fyziky nebo chemie.

A teď několik vět o tom, jak viděli exkurzi do Parazitologického ústavu Biologického centra Akademie věd ČR její účastníci, žáci třídy LAA 3:

Dne 2. 11. 2012 se naše třída LAA 3. vydala směr Jihočeská univerzita na přednášku o elektronovém mikroskopu. Sraz byl ráno na autobusové zastávce. Všichni společně jsme vyrazili k obrovskému komplexu budov moderního kampusu. Díky průvodci jsme tímto bludištěm správně trefili až k šatně, kde jsme si odložili věci a dozvěděli se, že před přednáškou o mikroskopu si můžeme vyslechnout krátké povídání o klíčátech.

Vnitřek budovy byl úplně stejné bludiště jako venkovní prostory univerzity, a tak jsme byli rádi, že nás na místo opět dovedl průvodce. Z přednášejícího se vyklubal velký milovník klíčat, který by o nich mohl mluvit celé dny, proto se i jeho výklad protáhl nad naše očekávání. Nakonec nám položil několik otázek a za každou správnou odpověď jsme dostali drobnou odměnu. Pak jsme se potleskem rozloučili a vydali se na přednášku o elektronovém

mikroskopu.

Vzhledem k tomu, že místnosti s mikroskopy jsou malé, museli jsme se rozdělit na dvě skupinky. Jedna se šla podívat na mikroskop *transmisní*, kterým si můžeme prohlížet vnitřní strukturu vzorku druhá si mezitím prohlížela mikroskop *skenovací*, který pracuje na principu zpětně odražených elektronů a zobrazuje povrch vzorku. U obou mikroskopů byli velmi příjemní přednášející, kteří nám vše podrobně, ale přitom srozumitelně, vysvětlili. Mohli jsme se zeptat na cokoli, co nás zajímalo. Za každou položenou otázku nám dali lísteček, za který jsme při odchodu dostali drobný dárek. Přednáška byla zajímavá a poučná a můžeme ji doporučit všem, kdo se o podobná témata zajímají.

Mgr. Jana Lvová a Simona Antošová LAA 3.

